

Side skulde være tilfreds med denne Foranstaltning, dertil er Timeantallet altfor lille og Fagets Stilling i Skolen altfor usikker og uregelmæssig, altfor lidt indordnet i det planmæssige Arbejde og altfor lidt stillet op som Fag ved Siden af de andre Fag. Der er derfor ogsaa fremdeles den største Misfornøjelse med denne Ordning. For en 3—4 Maanedes siden sendte Aarhus Stiftskolvent omkring til andre Stiftskolventer en Opfordring om at indgaa med et Andragende om at faa en bedre Ordning af denne Sag. Denne eventuelle Henvendelse kommer nu maaske for sent; men enten den kommer eller ikke, hvad enten den kommer med mange eller faa Underkrifter, saa meget er vist, at Tanken har en stor Tilslutning hos det aldeles overvejende Antal af Danmarks Præster og mangfoldige Lægfolk og finder den varmeste Interesse hos mange af Kirkens ypperste Mænd. At dette sidste er Tilfældet, vil jo ogsaa være den højtærede Kultusminister vel bekendt, bl. a. fra Kirkeraadets Indstilling i Fjor. Og naar der saa desuagtet ikke har kunnet tages noget Hensyn til det, men der endog, hvis det her foreliggende Forslag bliver gennemført, faktisk vil berøves Religionsundervisningen i Statskoleene en Time til — idet de allesammen paa to nær have to Timer Religion i 3dje Klasse, medens de efter Forslaget her kun skulle have een — saa tvivler jeg naturligvis ikke om, at den eneste Grund til det er den, som ogsaa er antydet, at man ikke har troet det muligt at finde Plads til flere Religionstimer, uden i altfor høj Grad at lade det gaa ud over de andre Fag. Men jeg for min Part kan ikke godt slaa mig tiltaals med denne Begrundelse. Det er jo muligt for Hovedfagene Bedkommende, at man har reduceret dem saa meget og saa længe, at man ikke bør gaa længere, fordi det, der er tilbage, kun er det allernødvendigste Grundlag for det senere Universitetsstudium eller for almindelig Dannelse. Det skal jeg ikke kunne udtale mig om med nogen Visshed; men skulde det være Tilfældet for Hovedfagene Bedkommende, saa kan det vel dog efter al Sandsynlighed ikke være det i samme Grad for Bisfagene Bedkommende, navnlig da ikke for deres Bedkommende, som enten ere helt eller halvt nye. Det er jo faktisk, at Undervisningen i Oldnordisk eller Æslandsk ikke endnu har bragt noget som helst nævneværdigt Resultat; det kan godt være, at en stærk medvirkende Grund har været den, at der har manglet det sproglig-historiske Mellemlid og Hjælpeidler; maaske ogsaa enkelte Steder Lærerkæfter. Men jeg tror rigtignok, at der ogsaa er en Grund til, som altid vil blive til Stede, den nem-

lig, at Faget ikke er nødvendigt som Forstudium til et følgende Fag, og heller ikke i den almindelige Bevidsthed er anset for at høre med til almindelig Dannelse, og saa vil man i vor praktiske, realistiske Tid ikke saa Studentere til at interessere sig derfor. Det kan være beklageligt, men det er ganske sikkert en Kendsgerning, at et Fag, naar det ikke har nogen af disse to Egenstaber, ikke i den nuværende Tid vil kunne afvinde de allerfleste studerende nogen som helst virkelig Interesse. Skønt jeg derfor har den største Sympati for den Tankegang, der har bragt Sagen frem og, jeg kan tilføje, for de Mænd, der have bragt den frem, kunde jeg alligevel være mest tilbøjelig til at sige: lad det Fag falde lige saa godt først som sidst. I hvert Tilfælde finder jeg dog, at der ikke er nogen som helst Grund til i denne foreløbige Ordning, saaledes som Sagen endnu staar, og da Hjælpeidlerne ikke en Gang ere udkomne, at henlægge endnu en Time til dette Fag, især da hvis denne Foranstaltning skal komme til at gaa ud over Religionsundervisningen. Jeg er rigtignok meget bestemt principielt imod, at man, fra Rigsdagens Side blander sig for meget i Detailerne, men jeg kunde dog, i dette Tilfælde have Øyst til at gøre en Undtagelse og faa det slaaet fast, at hvis vi skulle have en Time til i Dansk, bør det ikke blive en Time i Æslandsk Grammatik eller Sprogshistorie, men en Time i Literaturhistorie, der er et Fag, som man efter min Mening vanskeligt kan faa for meget af i vore Dage. — Med Hensyn til det andet helt nye Fag, nemlig græsk Oldkundskab, er Forholdet jo ganske vist et andet. Der er næppe Tvivl om, at mange studerende ville faa stor Interesse for dette Fag. Kunde det saa desforuden bidrage til, at de studerende faa mere Kundskab til og Interesse for Kunsthistorien, vilde der derved ganske vist være afhjulpent et føleligt Savn ved den almindelige Dannelse i Djebliffet blandt de studerende. Men jeg nærer nogen Tvivl om, hvorvidt det er rigtig for den sproglig-historiske Sides Bedkommende at tage Timerne dertil fra Græsk og lægge dem over som Fællestimer med den matematiske Linie, hvorved de sproglig-historiske Elever maaske for Eksempel let kunne være udsatte for at faa en anden Lærer deri, end de have i Græsk. Og for sig er jeg ganske paa det rene med, at i den Grad vigtigt er det ikke, at Faget bliver optaget som et særligt Fag for den matematiske Linie, i Stedet for maaske at falde ind under Latinen, at der à tout prix skal staves Plads til det, selv om det saa skal gaa ud